

lice a v další úvaze, že dle konaného šetření úředního zjištěno jest, že syn Rudolf nahražoval st-li cizí pracovní sílu, kterou by jinak musel najímati. Další odvolání Františka L. rozhodnutím z 8. dubna 1922 ministerstvo soc. péče zamítlo z důvodu rozhodnutí v odpor vzatého.

Nss shledal stížnost podanou do tohoto rozhodnutí důvodnou. Vyslovil již v nálezu Boh. 2209 adm. právní názor, že podstatu předpisu § 2. odst. 2 zák. o nem. pojištění dělníků z 15. května 1919 č. 268 Sb. spatřovati jest v tom, že zákon členy rodiny tam naznačené vyjímá z obligatorní povinnosti pojistné, i když jinak jsou u nich dány předpoklady § 1, odst. 1 potud, pokud nedostávají pravidelnou mzdu v hotovosti, poskytuje jim v tomto případě toliko možnost pojištění dobrovolného.

Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě, poukazuje co do bližšího odůvodnění podle § 44 j. ř. na onen nález.

V daném případě jest mimo spor, že syn st-lův, o jehož pojistnou povinnost jde, sdílí se st-lem společnou domácnost, že překročil 14. rok svého věku a že pracuje v hospodářství otcově stále. On tudíž podle toho otci svému při práci podrobené pojistné povinnosti skutečně vypomáhá (§ 2, odst. 2). Jest však dále nesporno, že za svoji práci od st-le mzdy v hotovosti nedostává, a přísluší mu proto podle § 2, odst. 2 toliko právo dobrovolného pojištění a není pak podroben pojistné povinnosti podle § 1, odst. 1.

Vzhledem k těmto důvodům vyplývajícím ze zákona samého jest bez právního významu, zda by st-l, kdyby syn mu nevypomáhal, musel najmouti cizí sílu pracovní a zda mu syn nahražuje takovou sílu.

Bylo proto nař. rozhodnutí, jež založeno jest na nesprávném právním názoru, zrušiti podle § 7 zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876.

Č. 2602.

Vojenské věci: * Podmínkou, aby gážistům přijatým do čsl. armády byly přiznány zaopatřovací požitky neb odbytné podle §§ 99 a 100 zák. č. 76/1922 jest, ať byli přijati do činné služby čsl. armády, anebo jako gážisté v. v., aby v čsl. armádě vykonávali efektivní činnou službu.

(Nález ze dne 4. září 1923 č. 14.825.)

V ě c: Gustav W. v Praze proti ministerstvu národní obrany (odb. rada Dr. Frant. Mestek) stran úpravy zaopatřovacích požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Mno nevyhovělo nař. rozhodnutím rekursu MUDra Gustava W., plukovníka zdrav., v němž žádal za přiznání zaopatřovacích požitků podle zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb.

O stížnosti proti rozhodnutí tomuto podané uvážil nss toto: — —

St-l domáhá se toho, aby mu byly zapařovací požitky vyměřeny dle zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb. a to buď dle § 99 nebo § 100. V obou těchto zákonných ustanoveních stanoví se podmínky, za nichž se tyto požitky jednotlivým gážistům přiznávají. § 99 cit. zákona mluví o gážistech aktivního stavu, kteří byly přijati do činné služby v čsl.

armádě a sloužili v ní činně; § 100 cit. zákona mluví o gážistech, kteří byli přijati do čsl. armády jako gážisté v. v., sloužili v ní činně s plnými aktivními požitky a byli přeloženi znovu do výslužby před skončením demobilisace, když bylo superarbitračním řízením prokázáno, že se jejich zdravotní stav následkem poslední vojenské služby zhoršil, nebo když sloužili nejméně 1 rok činně v čsl. armádě. Podle těchto zákonných ustanovení jest tedy podmínkou pro přiznání práva na zaopatřovací požitky podle cit. zákona č. 76/22 sb. z. a n., aby převzatí gážisté, ať byli přijati do činné služby v čsl. armádě nebo jako gážisté v. v., sloužili v čsl. armádě činně. St-1 má za to, že tato zákonná podmínka jest u něho splněna již tím, že byl dle Osobního Věstníku č. 31/19 převzat do svazku čsl. vojska jako gážista z povolání, do výslužby pak přeložen byl teprve Osobním Věstníkem č. 67/20, takže byl činným gážistou čsl. armády déle 1 roku.

Názor tento jest však mylný. Ze znění § 99 cit. zákona vyplývá jasně, že se zde mívá činná služba fakticky vykonávána, protože by jinak nemělo smyslu, aby u gážistů přijatých do činné služby stanoven byl ještě zvlášť požadavek, aby v čsl. armádě činně sloužili. Podobně jest tomu i při § 100 cit. zák., kde se praví, že nárok na zaopatřovací požitky podle zákona č. 76/22 Sb. mají gážisté přijatí do čsl. armády jako gážisté v. v., kteří sloužili v ní činně, při čemž stanovena ještě další podmínka, že buď tato činná služba trvala nejméně 1 rok, anebo že byli před uplynutím této doby přeloženi znovu do výslužby na základě superarbitračního řízení, jímž bylo prokázáno, že se jejich zdravotní stav následkem poslední vojenské služby zhoršil.

Ustanovení tato neponechávají nijaké pochybnosti o tom, že zákon měl na mysli v obou uvedených §§ službu činnou, eektivně v čsl. armádě konanou a nikoli pouhé příslušenství do stavu gážistů aktivních.

Ze spisů však vysvítá, a také st-1 sám opak netvrdí, ba naopak ve svém rekursu, který zavedl podnět k vydání nař. rozhodnutí, sám doznává, že činnou službu pro nemoc nevykonával.

Musil proto nss uznati, že rozhodnutí nař., jímž žal. úřad odepřel st-li nárok na zaopatřovací požitky podle předpisu §§ 99 nebo 100 cit. zákona, jest ve shodě se zákonem a stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

č. 2603.

N a d a c e: Drahotní přídavky kapitulárek ústavů šlechtíšen u sv. Andělů v Praze.

(Nález ze dne 4. září 1923 č. 14.828).

V ě c: Johanna U., představená světského ústavu šlechtíšen u sv. Andělů na Novém Městě Pražském (adv. Dr. Frant. Ulberth z Prahy) proti ministerstvu vnitra stran nadačních požitků Marie H. resp. Jindřišky H. a Emmy R.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadu řízení.